

Komandi partur

Vegna páskirnar kemur seinni partur um hesa vanlukku um 14 dagar. Aftaná verður eisini ein minningargrein um General Gordon

Aftaná jarðarferðina var samkoma í KFUM, har føroyska sjómansmissiónin byrjaði í 1923.

gjøgnum skeilettið ein av monnunum á dekkinum siga: „Nú enda vit har, sum „Anna“ fórst fyri tveimum árum síðan.“

Men tá kom ein so fræg ond, at teir finga vind í seglini og sluppu út frá.“

Tað er tískil væl hugsandi, at streymurin hevur gjørt sitt.

Líkini koma í land

Dimmalætting skrivar, at, danski gesanturin í Reykjavík tann 5. apríl, dagin eftir vanlukkuna, hevði verið úti við vrakið. Skipið var smildrað, bara dammurin var heilur. Seks lík vóru funnin í fyrsta umfari umframt navna-brettið.

Um tilgongdina hesa vanlukkunátt veit sjálvsagt eingin. Rovini liggja 4½ sjómíl frá Reykjanesi, og hetta er óreint farvatn sjálvt fyri kunnigar menn. Vitin sæst heldur stutt, og helst man tað hava verið so tjúkt í veðrinum, at teir ikki hava borið eyga við hann.“

Sum tað sæst, komu í fyrsta umfari seks lík á land. Fyri jarðarferðina komu trý afturat. Dimmalætting skrivaði, at av hesum eru bara tey sjeið eyðmerkt. Toftamaðurin Mathias Jacoben var í Reykjavík hesa tíðina og hjálpti til at eyðmerkja toftamenninar.

Aftaná jarðarferðina komu fimm lík aftur at á land, og tey eru so jarðað so hvørt í somu grøv sum hinir.

Eftir sótu sjeið einkjur og 27 faðirleys børn, minst tvey onnur børn vóru á veg. Flestu menninir vóru av Toftum og úr Leirvík. Men annars vóru teir av Skála, úr Saltnesi, Syðrugøtu, av Strondum og úr Kollafirði. Allir menn í besta aldri úr 14 upp í 40 ár.

Kom ein maður livandi á land?

Jan Toftegaard róði út í Grindavík eina ferð í 60-árunum. Hann arbeiðdi tá saman við manni, sum var smádrongur í 1924.

Hann var henda dagin, „Anna“ var farin, saman við einum beiggja farin oman í fjørana at leita eftir reka.

Tá komu teir fram til staðið, har „Anna“ var farin á land. Skipið var sundursmildrað, og teir koma

fram á líkini, sum vóru ríkin upp á land. Men teir mintust eitt av líkunum, sum var komið nakað langt niðan frá sjóvarmálanum heilt upp undir bakkan. Teir hildu hetta benda á, at hesin maður var komin livandi á land. Tað er eydnast honum at koma niðanfrá og er so seinni deyður.

Hann var í oljuklæðum, men

Dómkirkjan var fyllt út í dyr, og líkfylgið út í kirkjugarðin var av teimum allarstørstu.

Millum teirra, ið fylgdu, vóru ráðharrar Íslands, danski ráðharrin í Íslandi, Reykjavíkar býarstjórn og borgmeistari, embætismenn, útlenskir konslar og umboð fyri ymisk feløg og fleiri.

Sjómannafelagið, Skipisstjórafelagið, danska felagið og einstakir menn høvdu sent krans til allar kisturnar, ið vóru fagurliga skryðdar við kransum og blómum í ymsum litum.

Okkurt um 200 føroyskir sjómenn við 11 skipum, sum lógu inni, fylgdu.

Fyri taluna varð sungin sangurin: „Jeg lever og ved“.

Presturin í Dómkirkjuni Bjarni Jónsson talaði, og tekstur hansara var:

„Der er kun et Trin imellem mig og Døden.“

Skiparin á Onnu, Theodor Poulsen, saman við konunu, Onnu, saman við børnum.

hann hevði fingið ein snudd í tinningin. Hetta var tann 14 ára gamli Hans Andreas Hansen úr Saltnesi. Hann var kendur at vera góður svimjari.

Jarðarferðin

Danski sendiharrin skipaði fyri, at tey skuldu verða jarðað í Reykjavík, og bilur kom eftir líkunum.

Teir fyrstu níggju menninir vórðu jarðaðir úr dómkirkjuna í Reykjavík tann 11. apríl.

Um jarðarferðina skrivaðu Dimmalætting og FF-blaðið í apríl:

„Henda jarðarferðin man hava verið ein av teimum størstu og hátíðarligastu her í býnum.

Og sum hann segði:

„Dette bliver vi mindet om i Dag i en vemodig Afskedsstund, hvor 9 af de 17 Fiskere, som omkom for et par Dage siden, nu bliver stedt til Hvile, og selv om de nærmeste bor i det fjerne, saa er dog her forsamlet en stor Skare af deres Landsmænd og Venner, som sammen med os, som hører hjemme her, beder for de bedrøvede Venner, som sender deres Tanker herhen i denne Stund. Vi føler med dem, idet vi velsigner Mindet om de kære Sømand, som har kæmpet den bitre Strid. Her staar vi overfor Sønner af vort Broderfolk, og med vemodig Sorg følger vi dem til deres sidste Hvilested paa den islandske Kirkegaard.“

Aftaná taluna varð sungin: „Hvilken Ven vi har i Jesus“.

Føroyskir fiskimenn bóru sínar landsmenn

Allar kisturnar vóru bornar í kirkjugarðin av føroyskum fiskimonnum við tónunum til „Dejlig er Jorden“.

Christiani Clementsen á Sandi f. 1904 greiddi í Siglingarsøguni frá jarðarferðini. Christian var við „Skarstein“, eitt av føroyska skipunum, sum vóru á Reykjavík hendan dagin.

Skipað varð soleiðis fyri, at 12 menn skuldu stilla seg við hvørja kistu, seks skuldu bera, og hinir skuldu vera klárir at skifta. Borið varð allan vegin frá dómkirkjuni og í kirkjugarðin.

Okkara manning var við ta einu kistuna. Meistari okkara, Tummas hjá Postmanninum í Trongisvági, og eg skiftust um at bera ta einu honkina.

Í kirkjugarðinum helt trúboðin Alfred Petersen stutta talu. So varð sungin:

„Til Himlene rækker din Miskundhed Gud“.

Kisturnar fóru allar í eina felags grøv. Her hava ikki verið jarðaðir so mangir menn síðan í 1906, tá ið tann stóra vanlukkan var við Viðoy, ein oyggj beint við

Reykjavík. Øll fløgg í Reykjavík vóru á hálvari stong.“

Morgunblaðið hevði eisini frásøgn frá vanlukkuni og jarðarferðini. Sagt verður, at tað var ikki óvanligt, at fremmandir fiskimenn vórðu jarðaðir í Íslandi. Men serliga sárt var tað, tá ið tað vóru føroyingar. Teir vóru meira at kalla næstringar. Tí vóru nógvir íslendingar, sum høvdu í huga føroysku mammuna, sum misti sín son, konuna, sum misti sín mann, og børnini sum mistu pápan. Alt hetta visti tey so væl um í Íslandi eisini. Tí varð eisini heitt á fólkið í Reykjavík um fylgja fyri at vísa sína samkenslu.

Aftaná minningargudstænastu í Dómkirkjuni bjóðaði kendi leiðarin í KFUM, Fríðrik Fríðriksson, til kaffi á KFUM har føroyska sjómansmissiónin byrjaði í 1923.

Eingin íslendingur fór inn í kirkjuna, fyrr enn føroyingarnir vóru inn farnir og sessaðir. Kirkjan var stúgvandi full, og nógv fólk stóð uttanfyri. Um kvøldið var minningargudstænasta í dómkirkjuni, og haðan bjóðaði Fríðriksson, KFUM maðurin, okkum øllum út á KFUM til kaffi.

Seinni kom gravsteinur á grøvina. Hann var fingin av Veðranesi við Selatrað.

Fyri nøkrum árum síðan varð eisini sett ein pláta við nøvnunum við steinin.

Minningarhald í Føroyum

FF-blaðið skrivar annars tann 18. apríl 1924, at sama kvøld, sum teir, ið sjólótust við „Onnu“, vórðu jarðaðir í Reykjavík, varð hildin syrgigudstænasta til teirra minni í Havnar kirkju.

Henda gudstænasta var sprottin av eini trongd til at sýna samsyrking hjá havnarfólki – ja, hjá øllum Føroya fólki – við tey, sum sorgin rámti beinleiðis.

Prósturin Jákup Dahl talaði út frá Sálmí 95, 3-7:

„Tí ein veldigur Guð er Harrin, drottin mikil yvir øllum gudum; jarðarríkis dýpi eru í hendi hans, hann eigur fjallanna tindar. Hans er havið, sum hann hevur skapað, tað fasta landið hans hendur gjørdur. Komið, fallum niður og boyggjum vár knæ, nígum fyri Harranum, skapara várum! Tí at hann er vár Guð, og vit eru tað fólk, sum hann gætir, tað fylgi, sum hond hans røktar!“

Sama dag varð eisini hildin minningargudstænasta í Nes kirkju, har Vilhelm Nielsen talaði út frá Sálmí 62, 2-3:

„Eina fyri Gudi er sál mín still; frá Honum kemur frelsa mín. Eina Hann er klettur mín og frelsa mín, borg mín; eg skal ikki vikast nógv.“

Grøvin hjá manningini á Onnu. Nøvnini standa á plátuni vinsturmegin. Jákup Mikal Mikkelsen, sum misti pápan, áðrenn hann var føddur, setti hendan stein í 2008.